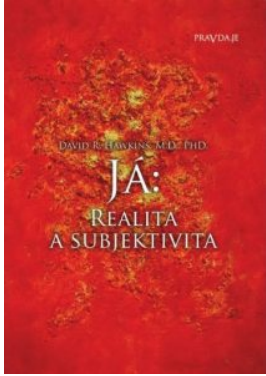

Kapitola 6: Realizace

Předcházející část: Kapitola 5: Duchovní skutečnost

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
--	---

Otázka: Říká se, že existuje deset tisíc cest k Bohu, ale spousta náboženství a duchovních škol tvrdí, že jedinou cestou je ta jejich. Jak to může být?

Odpověď: Tvrzení o exkluzivitě jsou zpravidla způsobena nevědomostí nebo pokusem ovládat lidi. Když se podíváme na historii všech velkých duchovních učitelů po celou dobu, tak vidíme, že dosáhli svého pochopení prostřednictvím různých cest. To, co je společné všem osvíceným učitelům, je, že se zcela vzdali ega. Ačkoli to nastalo různými způsoby, konečný výsledek byl stejný. Nikdo není pro Boha favoritem ani nemá exkluzivitu. Výběr pochází z duchovní inspirace hledajícího a z karmických sklonů.

Každý už byl „vyvolený Bohem“. Já je již přítomno, neboť život a existence by nebyly. Přijetí je na jednotlivci. Boží láska je absolutní a bezpodmínečná. Také obloha není jen pro některé lidi a ani slunce nesvítí pouze na pár vybraných lidí, kteří byli libovolně zvoleni. Bůh je úplný a celistvý. Lichocením je lidská představa. Člověk může uctívat slunce, ale slunce je imunní vůči manipulaci.

Realizace není „zisk“ nebo úspěch, ani není něco, co je „dáno“ jako odměna za to, že je člověk dobrý. To všechno jsou pojmy z dětství. Bůh je nezměnitelný a nelze jím manipulovat pro poskytnutí laskavosti nebo vyjednávání nebo pochlebováním. Zbožnost je prospěšná pro uctívajícího posílením závazků a inspirací. Bůh je stálý, tichý a nehybný.

Otázka: Jaké jsou nejcennější vlastnosti pro duchovního hledače?

Odpověď: Začněte s jistotou a pocitem bezpečí místo vnitřních pochyb a bážlivosti. Přijměte bez výhrad, že jste hodni hledání a rozhodněte se zcela odevzdat Boží Pravdě.

Fakta, která mají být bezvýhradně přijata, jsou jednoduchá a velmi silná. Oddanost jim přináší enormní duchovní pokrok.

1. Živým důkazem Boží lásky a vůle pro vás je dar vaší vlastní existence.
2. Neporovnávejte se s ostatními ohledně „svatosti“, zásluh, dobroty, nehřešení, *atd.* To vše jsou lidské pojmy a Bůh není omezován lidskými představami.
3. Připusťte, že pojem „strach z Boha“ je nevědomost. Bůh je mír a láska a nic jiného.
4. Uvědomte si, že zobrazení Boha jako „soudce“ je iluzí ega, která vzniká jako projev viny z trestu v dětství. Uvědomte si, že Bůh není rodič.
5. Kristovým učením bylo v podstatě jednoduše se vyhnout negativitě (úrovním pod 200) a cílem jeho učení bylo, aby jeho následovníci dosáhli bezpodmínečné lásky (kalibrační úrovně 540). On věděl, že jakmile bude dosaženo úrovně bezpodmínečné lásky, osud duše po smrti bude jistý a duše bude v bezpečí. Tohle je v podstatě stejný závěr, který vyučuje velký svět náboženství, jako je Lotus Land buddhismu.
6. Uvědomte si, že spása a osvícení jsou poněkud odlišné cíle. Spása vyžaduje očistu ega. Osvícení vyžaduje jeho úplné rozpuštění. Cíl osvícení je více náročný a radikální.
7. Ujasněte si, že to není osobní „vy“, kdo hledá osvícení, ale neosobní kvalita vědomí, která je motivátor. Duchovní inspirace a odhodlání přinášejí práci.
8. Komfort nahrazuje nejistotu, když si člověk uvědomí, že nejvíce důležitý cíl již byl splněn. Cílem je cesta duchovní oddanosti. Duchovní rozvoj není úspěch, ale způsob života. Je to orientace, která přináší své vlastní odměny a to, co je důležité, je zaměření motivace člověka.
9. Uvědomte si, že každý krok je ku prospěchu všem. Duchovní oddanost a práce je darem života a lásky k lidstvu.
10. Neexistuje žádný plán nebo předepsaná cesta k Bohu. I když každá cesta člověka je jedinečná, terén, který má být pokryt, je relativně společný všem. Práce má překonat společné lidské nedostatky, které jsou vlastní struktuře lidského ega. Chtěli bychom si myslet, že jsou osobní, nicméně, ego samotné není osobní. Bylo zděděno spolu s tím, že se člověk stal lidskou bytostí. Podrobnosti se liší podle minulé karmy.
11. Intenzivní modlitba zvyšuje oddanost a inspiraci a usnadňuje pokrok.
12. Milost Boží je k dispozici všem. Historicky, „milost mudrce“ je k dispozici oddanému duchovnímu hledači. Síla ega může být impozantní a bez pomoci moci vyšších duchovních bytostí ego samo o sobě nemůže být

překonáno. Naštěstí síla vědomí každého velkého učitele nebo avatara, který kdy žil, zůstává a je k dispozici. Zaměření se na učitele nebo jejich učení v meditaci dává moc toho učitele uchazeči k dispozici. Je to vůle každého skutečně osvíceného mudrce, že □□každý duchovní žadatel uspěje, a ne jen členové určité konkrétní nebo exkluzivní skupiny. Stejně jako je individuální hledající duchovního pokroku prospěšný pro celé lidstvo, také osvícení učitelé prospívají hledajícímu. Síla a energie jsou k dispozici tomu, kdo si je žádá. Neexistují žádné požadavky nebo povinnosti.

Otázka: *Proč duchovní práce často vypadá jako takový boj?*

Odpověď: Ego má obvyklé způsoby určování vnímání. Nejprve je třeba je identifikovat, aby mohly být demontovány. Člověk se musí vzdát viny z toho, že má ego. To může být usnadněno zkoumáním jeho původu.

Lidé jsou ve velmi obtížné situaci ve vývoji vědomí. Život v této rovině je tradičně zobrazený jako začínající od prvotního „slizu“ s primitivními organismy. Od samého počátku biologického života vidíme, že organismus je konfrontován s mnoha výzvami k přežití. Základní motivy a ustrojení ega jsou jednoduché a zřejmé, když se podíváme na produkty živočišného života.

Lidský život zahrnuje zvířecí strategie: teritorialitu, druhovou soutěž, boj o území, dominanci ve skupině, lov, zabíjení soupeře, rituály při páření, ochranu a výchovu mláďat, zastrasování a kontrolu nad ostatními. Kromě toho existují obavy z útoku, nebezpečí a strach z vyloučení ze skupiny nebo ze stáda. Tyto zvířecí vzory jsou zakořeněny ve fyziologických a emocionálních reakcích jako takzvané instinkty.

Během tisíciletí vznikly sofistikované instinkty a naučené vzorce chování, které byly posíleny společenskými a rodičovskými rolemi a tréninkem. Ty se staly nejen individuální, ale také byly silně posíleny společenskými modely, které byly formalizovány v politických, nacionalistických a soudních postojích a systémech víry. Intelkt se stal důležitým nástrojem pro přežití a jeho rafinovanost umožnila zpracování všech těchto zásadně zvířecích programů. Vědomí nemá žádné vlastní programy; všechny jsou do něj vloženy jako software do samotného hardwaru vědomí.

Ačkoli jsou nyní vyjádřené v intelektu, základní konfigurace těchto vzorů přežití vznikly ze světa zvířat. Dokonce i vzdělávání je věnováno především přežití a úspěchu. Inherentní motivy ega jsou proto přežití a zisk, oba jsou založeny na strachu.

Mechanismy lidského organismu jsou také regulovány neurochemií a strukturou mozku, s jeho vlastní reakcí na bolest či potěšení. Tento samočinný mechanismus odměn je další pastí, která musí být vynechána. Lidská vynalézavost si oblíbila tento mechanismus objevem umělé odměny z potěšení pomocí umělých substancí, vůči kterým je chemie mozku zranitelná a nechá se jimi naprogramovat; takže existuje dokonce i

zděděná genetická náchyllost k závislostem, která pak zastiňuje a nahrazuje všechny ostatní cíle.

Aby to bylo ještě horší, všechny tyto úrovně chování a naprogramované postoje vyzařují energetické pole do kolektivního energetického pole celého lidstva. Jsou tedy posíleny z oblasti vlivu, která je pro běžné uvědomění nepřístupná. Tato úroveň vědomí je dále posilována médii a všemi formami lidské komunikace, které podporují tyto programy a zavádějí sociální schválení či nesouhlas.

I když se tato rekapitulace biologických kořenů ega může zdát zřejmá, cílem je zvýšit povědomí o původu a významu těchto mechanismů, které jsou spíše inherentní a vrozené, než osobně vytvořené. K osvobození od viny a k většímu soucitu se sebou a s ostatními dochází tím, že si uvědomíme, že jedinec svou vůlí nevytvořil strukturu ega, ani kdokoliv jiný. Lidský stav je primárně karmicky „daný“. To může být přijato soucitně jako daný stav bez odsouzení a není proto dobrý ani špatný. Lidstvo žije v říši napětí mezi emocionálními instinkty a vyrovnávací silou duchovního probuzení (tj. v konfliktu zvířete / anděla).

Otázka: *Je-li ego biologicky zakořeněno, geneticky propagováno, společensky posilováno a silně naprogramovatelné, jak to lze překonat?*

Odpověď: Může být překonáno. Důležitá není povaha ega, ale problém identifikace se s ním, jako s „já“ nebo „moje maličkost“. Ego bylo zděděné jako „to“ a je vlastně neosobní „to“. Problém nastává proto, že se s ním člověk personalizuje a identifikuje. Struktura ega není jedinečná nebo individuální, a je relativně podobná, s karmickými variacemi, v každém člověku. Co se skutečně liší u jednotlivců, je míra, v jaké je člověk zotročen programy. Míru jejich nadvlády proto určuje rozsah, v jakém se člověk s nimi identifikuje. V podstatě nemá moc k odmítnutí programů ega, ale ta se zvyšuje exponenciálně, jak člověk postupuje duchovně. To je skutečný význam mapy vědomí.

Když vidíme, jak jsou lidé ovládáni programy ega, uvědomujeme si, že bez vědomí nebo vzhledu jsou poměrně neschopní pomoci si sami. Říkáme, že jsou „řízení“ chamtivostí, nenávisť, strachem, závislostí nebo pýchou. Je chybou přijmout hypotetické, moralistické postoje, že by „něco měli vědět lépe“. Ve skutečnosti to není pravda. Být nevědomý znamená jenom to, že „hřích“ může být skutečně viděn jako omezení ve vývoji vědomí. Toto omezení bylo nazývané „nevědomostí“ jak Buddhou, tak Ježíšem Kristem. Jak se evoluce projevuje v gradacích, někteří lidé budou na cestě dál než ostatní. Když vidíme tento jednoduchý fakt, odpuštění a soucit nahradí hněv, strach, nenávisť nebo odsouzení. Ochota odpustit druhým se odráží v naší vlastní schopnosti odpustit sobě a přijmout se.

Otázka: *Nebylo přijetí omezení, vyjádřeno v hříšné cestě nemorálnosti nebo nedostatečné etice?*

Odpověď: Soucit a odpuštění ještě neznámá odsouhlasení. Ti, kteří žijí v energetických polích níže než 200, podléhají neúprosným mukám. V křesťanské tradici se člověk učí modlit se za hříšníky. Současně se také doporučuje vyhnout se a oddělit se od neintegrovatelného a negativního („zla“), a nekonfrontovat se s ním. „Hříšníci“ mohou být považováni za nešťastníky, jejichž duchovní růst je

stále rudimentární.

Otázka: *Je cílem seznámit se s egem, aby se odzbrojilo a otevřela se cesta k přijetí?*

Odpověď: Vidíme, že pokusy „překonat“ ego bez opravdového pochopení přinášejí vinu, odsuzování sebe a další negativní pocity, což je jeden z hlavních důvodů, proč je mnoho lidí neochotných zapojit se do duchovní práce.

Z tohoto důvodu se lidé bojí být upřímní a mají tendenci promítat stinné stránky ega na ostatní nebo dokonce na Boha. Žárlivost, odplata, pomsta, předpojatost atd. jsou atributy ega a ne Boha.

Z většího kontextu můžeme vidět, že ego není „zlo“, ale především zvíře, které jedná ve svém zájmu. Pokud není pochopeno a přijato „zvířecí já“, jeho vliv nemůže být snížen. Jako domácí mazlíček může být vnitřní zvíře komické a zábavné a může nás těšit bez viny a můžeme se těšit, až ho zkrotíme a správně domestikujeme. Tento trénink je tím, co se rozumí slovem „civilizace“.

Otázka: *Proč je egu věnována tak velká pozornost?*

Odpověď: Realizace je progresivní proces. Duchovní pokrok je rychlejší pochopením pravé povahy ega. Není to nepřítel, kterého máme napadat nebo porážet, ani není zlem, které má být poraženo, má být rozpuštěno soucitným porozuměním. Většina vojenských a diplomatických chyb je způsobena nedostatečným poznáním nepřitele. To smutně připustilo mnoho slavných vojenských vůdců.

Napoleon i Hitler podcenili Rusy. Hitler podcenil britské rozhodnutí. Stalin podceňoval neupřímnost Němců a admirál Yamamoto řekl smutně po Pearl Harbouru: „Probudili jsme spícího obra.“

Proto je vhodné, aby duchovní uchazeč znal strukturu ega a byl si vědom, že není rozpuštěné ani popřením, ani vinou. Je zajímavé, že ego je oslabené přijetím, obeznámeností, soucitem a porozuměním; naopak je posíleno vlastní kritikou, odsouzením, strachem a hanbou.

Otázka: *Ego už není tak hrozné, když se na něj díváme se soucitem.*

Odpověď: Ego je překročeno, protože to není konečná realita, ale je pouze souborem nástrojů ze zvířecího světa kvůli přežití. Jeho emocionální výrazy jsou zobrazovány i dětmi. Ego je proto nejen zvíře, ale také dítě. Freud ukázal, že síla nevědomí byla v psychoanalýze překonána metodou, která primárně přivede nevědomí do vědomí. Anna Freud popsala obranné mechanismy ega.

Kvůli její práci jsme obeznámeni s koncepty represe, potlačení, popření a projekce, stejně jako je dokážeme instinktivně obrátit dovnitř proti sobě. Tedy, popudy, které byly biologicky vrozené ze zvířecího světa, byly skryté v tom, co psychoanalýza nazvala „Id“. Řídící mechanismy „superega“ (svědomí) byly odvozeny od rodičů a společnosti, a vědomé ego pak mělo za úkol sladit tyto základní biologické pohony se společností. „Ideál ega“ byl idealizovaný obraz toho, čím se ego chtělo stát. To zahrnuje pozitivní identifikace s hrdinou, idealizované

vlastnosti, duchovní ideály a osobnostní styly. „Persona“ byl ten aspekt ega, který byl prezentován společnosti a její styl byl tehdy nazván osobnost. Švýcarský psychoanalytik Carl Jung rozšířil toto paradigma psychiky a zahrnul duchovní rozměr člověka, který je, kupodivu, stejně jako biologické pohony, také „daný“. Jung také viděl společný charakter lidstva, který nazval „kolektivní nevědomí“, které fungovalo více se symboly než s koncepty.

V pozdějších letech byla vypracována povaha já v tzv. „self-psychologii“, a duchovní aspekty byly dále studovány jako „transpersonální psychologie“.

Problémy spojené s pouhou skutečností existence se staly předmětem „existenciální“ analýzy a tedy i sofistikovaná psychologie se dostala do kritické oblasti, která zajímala filozofii po staletí, jmenovitě proud „humanismu“.

Otázka: *Je nutné znát všechny tyto věci pro pochopení ega?*

Odpověď: Ne, toto je jen recenze kvůli ocenění boje člověka, aby poznal sebe. Představuje to úsilí intelektu překonat nadvládu ega.

Otázka: *Z výše uvedeného vyplývá, že intelekt není odpovědí na ego, ale je vlastně jeho zdokonalení.*

Odpověď: To je správné. Intelekt kalibruje v 400+, což je prospěch společnosti v jeho projevu jako vědy, s jejími obrovskými úspěchy v medicíně a technologiích. Intelekt je však dvousečný meč. Může vás zachránit před smrtí z malárie, ale může také vymýšlet jaderné zbraně a jedovatý plyn. 400 let se stále zabývá formou a silou, ať jsou to molekuly nebo koncepty. Omezení je vlastní formě samotné a její omezení nelze eliminovat upřesněním, ale pouze tím, že jdeme nad ně. Tedy přesunout se nad rámec formy do nelineární domény, tradičně nazývané „duchovní“. Člověk se musí přesunout mimo sílu do oblasti moci, protože neústupné ego je houževnaté a značně zesílené.

Zatímco forma vyžaduje velké úsilí, naopak milostí moci je její schopnost provádět obrovské úkoly bez námahy. To je jedinečná kvalita energie, která dosahuje skvělých efektů, a nikoliv v množství, neboť neexistuje v oblasti kvantity.

Duchovní síla připomíná katalyzátor v tom, že transformuje, aniž by se v procesu vyčerpala. Například ve veřejném životě dokonce pouhé „omlouvám se“ může zastavit i válku mezi národy. Většina válek pochází z energetického pole vědomí, které kalibruje na úrovni chamtivosti, nenávisti nebo pýchy. Lékem na pýchu je pokora, což neznamená pokořit se, ale znamená vzdát se marnivosti a předstírání a zvážit reálné posouzení. Výhodou skutečné pokory je to, že zabraňuje pozdějšímu „vředu na obličej“ hanobení stejně jako sebezničení.

Pokora skutečně znamená přesné realistické hodnocení a uvědomění si omezení a parametrů. Takto intelekt není nesprávný; to je jen špatný nástroj k dosažení pokročilejšího duchovního povědomí. Inteligentní intelekt si uvědomuje své omezení a tak hledá odpovědi mimo sebe. Také to vidíme v nejnovější špičce vědy, která se nyní pokouší pochopit povahu vědomí, bez toho nemůže významně pokročit.

Otázka: Vidíme, že ego je nezbytným krokem ve vývoji vědomí. Poté, co byl svět formy vysvětlen a studován, je dalším krokem podívat se za formu a zkusit najít jeho zdroj?

Odpověď: To je logický postup. Studium formy je pro intelekt fascinující v jejích projevech jako fyzika, chemie, astronomie, kosmologie atd. Člověk se pak začne ptát, odkud vesmír přišel a kam jde. Vlastně tohle demonstruje další velmi důležitý zvířecí instinkt, kterým je zvědavost. Zvíře instinktivně hledá jídlo, partnera nebo přístřeší a zdá se, že má nenasytnou zvědavost. Průzkum je lidstvu vrozený a jeho nejvyšší úrovně vedou k duchovnímu zkoumání. Toto vyvolává otázky: co jsem, kdo jsem, odkud jsem přišel? Jaký je původ a osud já, a kdo a kde je Bůh.

Otázka: Zvědavost je pak výhoda pro duchovní hledače?

Odpověď: S pokorou je užitečným služebníkem. Bez rozlišování však může vést k vážným nástrahám. Zvědavost může vést naivní hledající do slepých uliček a ke zbytečnému rozptýlení, stejně jako do léčky a vážné, bolestivé pasti. Zde je skutečný učitel nutný. Opět platí, že pokora znamená přijmout nepopiratelný fakt, který je třeba opakovat dost často: Lidská mysl není schopná rozlišovat pravdu od falešnosti. Pokud by tomu tak nebylo, nebyly by v historii žádné války, žádné sociální problémy, žádná nevědomost nebo chudoba. Všichni by byli osvícení a úroveň vědomí lidstva by nezůstala v hladině 190 po staletí.

Otázka: Jak vznikla tato slepota?

Odpověď: Zvíře žije ve světě formy. Základní prvky přežití jsou tělo, jídlo a schopnost rozpoznat nepřátele. Zvířecí mozek se vyvíjí, proto usnadňuje vnímání. Když se podíváme za obsah ega, dostáváme se ke kvalitě kritického významu pro člověka hledajícího osvícení – k základní funkci vnímání. Ta je skvěle užitečná pro zvíře, ale jejím výsledkem je vytvoření duality v poli vědomí, kdy vzniká umístění, směr a časování, protože jsou nezbytné pro přežití zvířete. Například, aby mohlo zvíře chytit kořist, je třeba vytvořit dualistické vnímání „zde“ versus „tam“. Omezení formou vede k tomu, že se spoléhá na smysly. Tak vznikají koncepty prostoru a vzdálenosti a ego dospívá k závěru, že toto vnímání znamená skutečnost.

Nebyl žádný důvod, aby zvíře tušilo, že existuje vyšší realita, pro jeho potřeby a jejich naplnění se všechno nacházelo v oblasti obsahu a formy. Člověk se vyvíjel nad rámec pouhého zvířete a ego se naučilo manipulovat s obrazy ve formě myšlení. Tyto obrazy se staly více sofistikované a umožnily rozlišování jak věcí podobných, tak odlišných (např. klasický levý mozek a pravý mozek, nebo digitální versus analogové počítače)

Přední mozek se rozšířil, aby nyní zvládl komplex výpočetních požadavků myšlení v abstraktních pojmech, symbolech a jazyce. Nicméně přední mozek byl „připojen“ ke starému zvířecímu mozku.

Takže nový mozek měl tu výhodu, ale také znevýhodnění, starého a nového mozku. Neexistovalo žádné odpojení, žádný přepínač mezi oběma oblastmi; tím pádem mohly

emoce zvířete, jako strach, zlost, chamtivost *atd.*, zaplavit intelekt. Intelekt mohl tedy vytvářet sekvence obrazů, které byly spojené s životem zvířat.

Otázka: *Je to struktura ega a ne jen jeho obsah, co je hlavní překážkou?*

Odpověď: To je správné. Duchovní pokrok je možný, protože mysl, díky pochopení, je schopna dát do souvislosti obsah ega a rozlišovat jeho mechanismus.

Jakmile k tomu dojde, člověk už není slepý a není vydán na milost egu. Tento postup je zobrazen ve slavných Zenových obrázcích o zkrocení býka. V tomhle pořadí: nejprve je ego jako divoké zvíře; v dalších obrázcích je zkrocené a ovládnuté. Dále je ego překročeno a na posledním obrázku zmizí.

Otázka: *Můžete shrnout kritický prvek pro evoluci vědomí ke stavu osvícení?*

Odpověď: Všimněte si, že ego obvykle zaujímá postoje. V naivní osobě je to obvykle nevyslovené nebo v nevědomí. Postoje pak automaticky vytvářejí dualitu zdánlivých protikladů. V tomto okamžiku vytváří mysl svět vnímání, který jako čočka narušuje, zvětšuje nebo snižuje význam. Toto vnímání je produktem systémů víry a domněnek, a tak se stane rušivým filtrem. Podstata tedy nemůže být vnímána z dualistické pozice.

Vstup je spuštěn prostřednictvím softwarových programů, které současně upravují příchozí programy. Realita je tak zakrytá a skrytá za vnímací obrazovkou, proto já žije ve vnímání, editování a v překladu informací. Toto zpracování se vytváří s extrémně malým časovým zpožděním (odhadované na 1 / 10,000 sekundy). Tato editační funkce vnímání současně interpretuje význam, kde intelekt a zejména paměť hrají významnou roli.

Otázka: *Struktura a složitost funkcí ega a sklon k automatickým úpravám vnímání způsobuje, že to vypadá jako ohromná překážka.*

Odpověď: Pokud známe jeho strukturu a způsob fungování, pak známe jeho náchyllost. To se stane zjevně viditelné během meditace, z neosobního hlediska svědka / pozorovatele sledujeme, jak funguje. Realizace nakonec objeví, že „Já“ není obsah nebo data, ale neosobní pole několika kroků odstraněných z obsahu programů. Člověk si pak uvědomí, že je spíše publikem, než účastníkem nebo subjektem.

Mnoho duchovních praktik a technik se vyvíjelo po staletí, aby usnadnily zrušení identifikace s egem a jeho světem omezené percepční duality obsahu. Tomu také napomáhají duchovní znalosti o povaze vědomí. Správné informace o něm mají sílu zrušit obrovské množství chybných pojmů a postojů. Duchovní informace jsou doprovázeny vysokou frekvencí nosné vlny velkého výkonu, která pochází z Já mudrce, učitele nebo avatara a je proto mnohem mocnější než slabé energetické pole ega.

Poznat, že Já je kontext a že naopak já je obsah, je již obrovský skok vpřed. Naivní hledající se jen snaží udržet rozmanitost obsahu. Celé životy jsou stráveny překonáním ega a jeho hříchů, aby lidé nakonec dosáhli příslibu Boha, o kterém věří, že existuje jinde v místě (nebe) a v čase (po smrti), nebo možná mnohem

později v jiném životním čase, pokud člověk získal dostatek zásluh nebo „dobrou“ karmu.

Otázka: *Duchovní pokrok může vypadat pomalý nebo může nastat náhle, rychle a nečekaně.*

Odpověď: Pokora a kapitulace ve velké hloubce, stejně jako modlitba, může zkrátit proces. Zdánlivá doba trvání je proto, že člověk hledá výsledek. Dokonce, i když byly energie ega „odpojeny“, zdá se, že jeho hybnost ještě pokračuje. Například, když obří loď, jako je skvělý tanker, zastaví své motory, často pokračuje ještě několik mil, než se konečně zastaví. Často se zdá, že se ego hroutí postupně.

Jakmile je víra ve skutečnost ega jako samotné pravdy podkopána, jeho rozpuštění už začalo. Když je přesvědčení, loajalita a věrnost člověka přesunuta od ega ke konečné Boží skutečnosti, prostor je vytvořen. Do tohoto otvoru proudí Boží milost zastoupená Duchem svatým.

Otázka: *Jak další pozemský život poslouží člověku nejrychleji?*

Odpověď: Existují ve skutečnosti zlomky sekundy, ve kterých se možnosti prezentují. To jsou velmi kritické okamžiky, které se dají sledovat, jako jednobodovost myslí, kdy to je zřejmé. Tyto okamžiky rozhodnutí trvají přibližně 1 / 10.000 sekundy, podle odhadů svalových testů. V této mezeře vzniká zázrak. V tomto okamžiku je Duch svatý přítomný a dostupný přímo Boží Milostí. V nepatrné mezeře ega Duch svatý posiluje příležitost, a to je „prostor“, ve kterém vůle bude fungovat. V této chvíli si bojovníci mohou vybrat milost nebo krutost, život nebo smrt.

Modlitba a duchovní závazek udělují souhlas Přítomnosti jako Duchu svatému k „vytvoření prostoru“, jak se zdá, k postupu sekvence v časovém okamžiku pro tento kritický okamžik vědomí.

Na základě zákonů vesmíru se takový okamžik neotevívá, pokud není pozván. Bůh nikoho nenutí, aby si ho někdo vybral. Celý duchovní pokrok je na pozvání a je svobodnou volbou, což jsou následky modlitby a duchovního záměru, protože tyto mezery jsou skryté dary.

Otázka: *Co vzdání se světa? Některými učenými je považováno za nutné.*

Odpověď: Existuje tradice úplného opuštění běžného světa a člověk se stane osamělým a opuštěným, nebo se spojí s odloučeným nebo dokonce mlčenlivým řádem nebo s formálním mnišským řádem. Mniši a jeptišky byli v historii respektováni pro své duchovní věnování, které vyžadovalo abstinenci, chudobu, cudnost, pokoru, službu a jednoduchost. Dokonce i průměrný duchovní aspirant může některé, nebo dokonce všechny tyto prvky dodržovat v různých časech, dokonce, i pokud jde o pouze časově omezené formální ustoupení. Ke zřeknutí se světských majetků běžně dochází, jak se člověk zbavuje kouzla světa a přesouvá se do klidnějších míst a životního stylu.

Ve svém nejširším a nejzákladnějším smyslu odříkání znamená vyloučení iluze a

překážek k realizaci Pravdy a Boží skutečnosti. Tak se všechny cesty k Bohu vzdávají falešnosti a jsou věnované tomu, co vyzařuje lásku, mír, svatost, soucit, odpuštění, milosrdenství a lásku. To také znamená zvolit zřeknutí se nevědomosti pro Pravdu, temnoty pro Světlo a pokušení ega, jako je nenávisť, zlost, pýcha, chamtivost a sobectví. Zřeknutí také znamená osvobození z dualistické pasti polarizace a zachycení v pozicích „polarity protikladů“. Nejjednodušší odříkání je jednoduše odmítnutí nebo nepřijetí. Pro vzestup není nutné „bojovat proti něčemu“, ale pouze tuto alternativu odmítnout.

Následující část: [Kapitola 7: Radikální realita Já](#)